

Maade at udføre dem paa, da er det en anden Sag, som særlig maatte forelægges Rigsdagen, eller rettere en fuldstændig Repræsentation for hele Monarchiet. (Hør! Hør!). Stulde imidlertid Ministeriet ikke finde Tilfredsstillelse ved den her foreslaaede Bemyndigelse til at udføre de afsluttede Tractater, da vilde vi, der have stillet dette Forslag, i alle Tilfælde have den Hyldestsigelse, at det maa staae klart for hele Verden, klart for Nutid og Eftertid, med hvilken Rebebonhed man fra alle Sider i Salen er kommen Ministeriet imøde med Hensyn til den tractatmæssige Thronfølgeordning. (Hør! Hør!). Jeg troer ogsaa, at det vil erkjendes, at det er Ministeriet, som bringer Sagen til Overlighedens Spids, idet det forlanger foruden dette Samtykke ogsaa Samtykke til Rigets Arveløvs Ophævelse (Grundtvig: Hør!) Ministeriet veed, at der er en anden Betragtning af denne Sag, efter hvilken den ikke kan stilles sammen med nogen anden Sag, men staaer som en Sag af uhyre Vigtighed for vort Fædreland, som en Sag, der paadrager overordentligt Ansvar for Enhver, der her skal udtale sig, afgive sin Stemme paa Fædrelandets Begne. Det er den Betragtning: at en Stat skal søge sin Støtte og sin Styrke i sig selv. (Hør! Hør! Hør!), førend den tør søge sin Styrke og Støtte hos andre Stater, og at der er Gætt, som giver enhver Stat, den være større eller mindre, Styrke og Fæsthed overfor andre Stater, fordi det er Noget, ethvert Statsfund, enhver Regjering maa respectere for sin egen Skyld, jeg mener — en god historisk nedarvet Ret. (Hør! Hør!); det er den Betragtning: at det er en Svækkelse i højeste Grad af den politiske Stilling, dersom den arvelige Ret til Thronen bliver saaledes indskrænket, at der aabnes fremmede Magter Afgang til at føre Danmarks Riges Krone over paa det Hoved, som de ønske, og at det ligner en Selsforglemmelse, naar et Folk selv bortgiver den Modvægt, det har i den historiske Ret, der skal kunne sættes imod den „vægtige Stemme“, som andre Magter ville gøre gjældende ved den eventuelle Thronbesættelse. Hvor denne Betragtning staaer fast, der vil Ministeriet ikke vente, ja Ministeriet vil neppe engang ønske nogen Tiltrædelse til det ministerielle Forslag.

Jeg vil henvise til den høitærede Premierministers egen Uttring, hvor han paa det stærkeste erklærede, at, naar Noget beraaber sig paa sin Samvittighed for at stemme imod Ministeriet, saa „bevare Himlen mig fra at virke ind paa hans Samvittighed, for at bringe et modsat Resultat tilveie.“ Samvittighedens Grund er en usvigelig Grund. Dersom nogen Rigsdagsmand har den Overbeviisning, at han ikke kan indfri sin Forpligtelse overfor Konge og Fædreland, uden efter yderste Gyne og Formue at værne om Rigets Arvelov, at afværge Oplosningen af de fast sammenknyttede Baand, Omstyrningen af en fast, støttende Pille, da vil han ikke gjøres tvivlsom ved de mulige, meer eller mindre sandsynlige, Ulemper og Forviklinger, man stiller ham for Die; han vil sige til sig selv, at der hører ulige mindre Mod til at gaae disse Ulemper og Forviklinger imøde end til at gaae det Ansvar imøde, han paadrager sig ved at hjælpe til at opløse og ophæve, hvor det gjælder om at sammenbinde og holde fast.

Det er denne Stilling, som jeg indtager i denne Sag, og derfor kan der for mig ikke her være noget Enten — Eller. Jeg maa afvise ethvert Middelspor som forlokkende Misviisning. (Hør! Hør!).

J. C. Larsen: Jeg skal stræbe at fatte mig saa kort som muligt, og jeg kan det saa meget mere, som jeg i det Hele taget kan henholde mig til de, som det forekommer mig, klare og oplysende Foredrag, vi have hørt af flere af de ærede Rigsdagsmænd, som med mig have deeltaget i at stille det Forslag, som nu foreligger til Behandling. Jeg skal saaledes foreløbig kun tillade mig at tilføie nogle Bemærkninger om dette Forslags Mening og Betydning, skjøndt det dog i sig selv synes at være tilstrækkeligt klart. Meningen deraf er nemlig, at vi vilde gaae ind paa, hvad der virkelig er bifaldet ved Londontractaten om dette vigtige Forholds Ordning; men heller ikke paa Mere, altsaa ikke paa et Tillæg, som vi ansee for kun at være kommet fra Ministeriet; et Tillæg, der ikke er en Bestanddeel af Tractaten, og der vel ikke kan siges at være i Strid med Tractaten, men heller ingenlunde er fordret ved denne, altsaa et Tillæg om